

Thiền Sư
Lương Sĩ Hằng

Manila 03-04-1983

ĐẠI HỮU VÔ VỊ

Con Đường Tiến Hóa

Con Đường Tiến Hóa

Manila, ngày 3, tháng 4, năm 1983

Thưa các bạn,

Hôm nay, chúng ta sẽ có dịp chung thiên để đóng góp cho nhau về phần tâm linh cũng như thể xác. Hằng tuần chúng ta thiên, cố gắng để giải tỏa và vượt qua những sự thử thách nan ương tại thể trong tâm thức của chính chúng ta. Sự mong muốn của mọi người: vượt qua từ hoàn cảnh này đến hoàn cảnh nọ; ngày hôm nay vẫn chưa hoàn tất. Chúng ta căn cứ được thời khóa biểu mà chúng ta đã tu học, tu thiên và so sánh với quá khứ trong lúc chưa thiên, thì chúng ta thấy rằng: nó có một phần ổn định mà thôi. Chưa toàn thiện!

Cho nên mọi người đều cố gắng để đi, cố gắng để

tiến trong cái đà tiến đã tự mình hoạch định trong tâm thức, chứ không phải lệ thuộc bởi một hoạch định của người khác.

Cho nên phương tiện của chúng ta là: “khứ trực lưu thanh”, giải tỏa những sự trần trực, vá vúi, có thể kéo nặng tâm thức của chính chúng ta. Cho nên, chúng ta lại cảm thấy được một phần nhẹ; nhưng mà đối với những người đã toàn thiện thì chúng ta chưa đến đâu. Cho nên các bạn luôn so sánh, luôn luôn ước mong; đó là cái con đường tiến hóa của cuộc hành hương hiện tại, của mọi tâm linh đang nô nức đi trở về nguồn cội. Cuộc thế để cho chúng ta thấy rằng: qua bao nhiêu cơn đòi hỏi, qua bao nhiêu cơn thử thách, nhưng mà rốt cục rồi chính chúng ta phải tự hành, tự tiến.

Chúng ta dựa trong kinh kệ này, dựa trong lý thuyết kia, rút cục thì mình mới thấy rõ khả năng sáng suốt,

chính mình là người trách nhiệm lo điều luyện, điều luyện trong chu trình tiến hóa, chứ không phải người khác điều luyện chúng ta. Ngày nay, chúng ta mới ý thức được sự cấu trúc siêu nhiên do Thượng Đế ân ban và chính Ngài đã sắp đặt trước từ lâu, chứ không phải mới đây. Bây giờ chúng ta tuần tự trở lại với cuộc sắp đặt đó, thì chúng ta mới gặt hái được một phần sáng suốt.

Nhiều người ban đầu thích tu, nhưng mà rất cục ròi cũng chán ngán, vì lỗi tai đời, cặp mắt đời quỵến rũ, làm cho tâm của chúng ta trì trệ ở trong cái sự mê chấp sẵn có của chính mọi cá nhân. Rồi đâm ra liễu lĩnh nói rằng: “con người không thể nào đi tới chỗ toàn thiện”! Kỳ thật, nếu con người có cố gắng thì con người mới đi tới toàn thiện. Càng cố gắng, càng thấy mình là bất diệt, thấy phần hồn là bất diệt. Cho nên ngày hôm nay chúng ta tu, ngồi thiền

đây, đâu có phải vì thể xác. Nhưng mà kỳ thật chúng ta vì tâm linh, vì phần hồn; cho nên khi mà chúng ta biết vì phần hồn thì chúng ta đâu có sợ những phần hồn bơ vơ như ma, như quỷ hiện tại trong thế gian; địa ngục, thiên đàng cũng vẫn có.

Cho nên chúng ta thấy rằng: những linh hồn xấu đó, nó ở đâu mà ra? Ngày nay tại sao chúng ta ý thức, thích được cái tốt và không thích cái xấu? Chúng ta ở đâu mà đến? Cũng từ cái xấu mà ra! Cho nên mỗi người chúng ta cũng đều ở trong đó thì chúng ta lại không nên trách ma quỷ, nhưng mà chúng ta nên sửa mình để tiến hóa. Đó là cái mật pháp dẫn tiến tâm linh. Nếu mà chúng ta không biết tự dẫn tiến tâm linh thì làm sao chúng ta tiến được? Không lý chúng ta trở lại nhờ ma quỷ ư? Không... không nhận điều đó! Phật Tiên thì luôn luôn chỉ đường vạch lối, tự hành tự tiến và ảnh hưởng chúng ta cho đến ngày hôm nay. Mà nếu chúng

ta không hành thì làm sao chúng ta có thể theo được cái đường lối của những vị đó đã thành đạo. Cho nên chúng ta không còn sự trì trệ nữa mà chấp nhận trách nhiệm và tự học, tự tiến. Biết được Thượng Đế thì ở môi trường nào cũng Thượng Đế sắp đặt.

Biết được tâm linh thì lúc nào cũng cố gắng tiến hóa và không ngừng nghỉ, mới là đúng đũa con ngoan của Thượng Đế. Mà người tu đã phát đại nguyện muốn trở về quy y Phật, quy y Pháp, quy y Tăng và muốn trở về với nguồn cội, thì chúng ta sẽ được sắp đặt vào chương trình của một chiến sĩ Tình Thương và Đạo Đức của Thượng Đế.

Muốn cho vì sự tình thương và đạo đức mà tâm chúng ta không chịu hi sinh thì làm sao chúng ta nói câu tình thương được. Chúng ta phải hi sinh. Hi sinh những gì? Hi sinh tánh hư tật xấu. Chúng ta mới tái lập sự sáng

suốt sẵn có của chính mình, mới có uy tín với quảng đại quần chúng. Nếu chúng ta không lập hạnh hi sinh để trở về với môi trường sáng suốt sẵn có đời đời bất diệt của chính chúng ta, thì những người xung quanh chúng ta đều bị lừa, lường gạt bởi ta mà thôi.

Điều đó, chắc hẳn quý vị cũng hiểu, các bạn cũng hiểu: có địa ngục, có thiên đàng. Nếu các bạn làm điều mê hoặc lòng người và đưa người ta đến con đường nguy hiểm, đó là các bạn tự gạt lấy bạn mà thôi. Chớ không phải các bạn gạt người khác được đâu. Vì đã tổ chức bởi Thượng Đế thì luôn luôn có sự tinh vi, có sự phán xét, chứ không phải là chúng ta được trọn quyền làm bất cứ những gì.

Cho nên khi chúng ta biết được sự sắp đặt của Thượng Đế là tinh vi vô cùng, luật lệ rõ rệt và nếu chúng ta không biết tự sửa để ảnh hưởng người khác mà bày ra

những chuyện điều khiển thiên hạ, đó là cái điều sai.

Cho nên nhiều khi bạn đạo, mỗi người một trình độ khác nhau, mỗi người đều tiền kiếp đã tu ngàn năm, trăm năm, mấy ngàn năm thì những người đó trình độ khác và chỉ biết mình tu để cho mình và mình thấy rõ trình độ của chính mình mà thôi. Thì ở đời, chỉ có hành động để ảnh hưởng những người ở xung quanh.

Nếu chúng ta xưng danh là tu mà chúng ta không giải tỏa, không quán thông được cái tánh chất “tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục”, còn ôm lấy cái tâm dục, tà tâm thì làm sao chúng ta giải tỏa được. Cho nên các bạn có nhờ cái thước đó để đo lường sự tiến hóa tâm thức của các bạn, sự sáng suốt của các bạn. Chỉ có cái thước Tham Sân Si Hỷ Nộ Ái Ố Dục mới thực sự đo lường trình độ tiến hóa của chúng ta. Cho nên nhiều người đã nói: “tôi đã học thành Phật, tôi đã tu nhiều năm và

tôi đã thiên, tôi đã cố gắng, tôi đã thấy này, thấy kia, thấy nọ...”, rồi cũng vẫn ở trong cái chấp mà không chịu đo lường tâm thức.

Cho nên nhiều người đã đi tới trình độ hơi nhẹ một chút, làm được vài bài thơ, tưởng là tôi đã có trình độ cao siêu. Chưa đâu các bạn! Còn lâu! Cái chuyện đó, cái chút chút phương tiện để dẫn tiến và để chứng minh cho bạn thấy rằng: bạn đi tu, cái vía mới được cơ hội tu. Bạn chịu tu, cái vía mới tu, mới chịu đi học, mới tác được chút đỉnh văn tự mà thôi. Mà văn tự ở thế gian luôn luôn hạn hẹp chớ không phải sâu rộng, không phải vô cùng. Cho nên khi mà các bạn biết được phần hồn là bất diệt, là vô cùng, thì văn tự của các bạn cũng chỉ tạm mà thôi.

Đó là một phương tiện tạm và để đánh thức, để giáo dục cái phần vía chớ không phải phần hồn. Cho nên

còn phần hồn là siêu diệu hơn; cho nên những thi thơ này kia, kia nọ không có thể gạt những người tu thanh nhẹ được. Người ta dòm biết trình độ của mình. Nên người đời thì có thể gạt về tình yêu; họ hướng về một góc nào thì họ bị nhảm lẫn về góc đó mà thôi. Kỳ thực, họ hướng về toàn thiện thì chả có bị nhảm lẫn trong thi thơ. Cho nên những văn chương tại thế là hạn hẹp.

Chúng ta phải nhìn nhận điều này, thì chúng ta mới tiến, mới giải tỏa, mới vô được sức hút của hồng trần, sức hút của ngũ hành hiện tại trong cái kích động và phản động. Khi chúng ta ý thức rõ, chúng ta mới tiến hóa nhanh hơn và đi đường tắt, cởi mở hơn, và không bị bất cứ những cái phản động lực nào từ bên ngoài đem đến, có thể hại chúng ta. Và chúng ta nghĩ rằng: điều đó là hại, là chúng ta sai. Điều đó là cứu, là đúng. Bất cứ những chuyện gì các bạn cảm thấy rằng hại nhưng mà các bạn nghĩ tới Thượng

Đế thì chả có cái gì hại. Không phải cái áo có thể bảo vệ các bạn. Không phải căn nhà có thể bảo vệ các bạn. Không phải thể lực có thể bảo vệ các bạn. Không phải lời nói có thể bảo vệ các bạn. Nhưng mà tâm thức của các bạn thật sự bảo vệ phần hồn tiến hóa rõ rệt.

Cho nên nhiều người ở thế gian chưa hiểu cái chuyện tu rồi xưng danh tu mà thiếu tu. Đọc kinh không hiểu kinh. Thực hành không đúng mức rồi đâm ra lãnh một cái vị trí trách nhiệm mà trong đó tâm thức chưa mở, bị giới hạn, làm sao điều khiển những người tu. Cho nên đảng này vô vi không có lãnh chức vụ; nhưng mà chỉ lo tu, để đóng góp hàng tuần phần sáng suốt sẵn có của chính chúng ta và để chúng ta ảnh hưởng những người xung quanh. Cho nên nhiều khi các bạn đạt tới thanh nhẹ, các bạn muốn nói điều này mà người ta hiểu trật điều khác, là các bạn thấy trình độ ở thế gian có trực, có thanh. Nhiều lời nói của những bậc cao

siêu đã lưu lại tại thế, đọc vô, cảm thấy tâm hồn tê tái nhưng mà sự hiểu chưa hiểu tới.

Chúng ta thấy rằng cái sự dày công của những vị đó cũng nhiều hơn chúng ta và chúng ta rõ ràng chúng ta kém và đang chậm tiến rõ rệt. Cho nên chúng ta ý thức được, chúng ta phải tu nhiều hơn, tu bổ sửa chữa những cái khiếm khuyết, những cái sự thiếu thốn của chúng ta, sự ngu muội, tăm tối của chính mình.

Biết phê phán lấy mình là đại phước. Nhiều người tự ái và không phê phán nơi hành động của chính chúng ta và cho mình là cao và vun bồi cái sự tăm tối đó thì càng ngày càng nặng trọc thêm mà thôi. Cho nên trước giờ phút lâm chung, Thượng Đế đã giáo dục để cho con người hồi tâm, hồi quang phản chiếu, thấy cảnh sai lầm của họ mà ăn năn, chấp nhận tất cả những điều kiện gì trước khi ra đi, biết con người là gì... Đó... Cho

nên những người già nua cũng đã và đang tu nhưng mà chưa hiểu cái giờ phút thoát chết đó, rồi cũng ôm lấy cái tánh hư, tật xấu, độc tài, tâm tối và muốn mọi người theo mình. Không được!...

Chúng ta không nên muốn một ai theo chúng ta. Mà chúng ta muốn làm sao tôi được sáng suốt mãi mãi để sửa tâm thức của chính chúng tôi, là đúng hơn. Không nên nói rằng: “ ta đây là người này, người kia, người nọ, ông này, ông kia, ông nọ, muốn điều khiển những người khác đi theo tôi...”. Cái đó là trật rồi! Các bạn sẽ gánh nặng hơn và trược hơn. Nếu các bạn tự giải tỏa các bạn để ảnh hưởng người khác thì đúng đường lối của Đức Phật đã và đang làm. Cho nên chúng ta phải đi đúng đường lối. Chúng ta có nhiều ảnh hưởng; có nhiều vị đã thành công và ban cho chúng ta bằng hành động và đã gieo tâm thức cho chúng ta trong chu trình tiến hóa. Mà chúng ta còn ngu muội, đại dột,

lãnh chức vụ này, chức vụ kia, chức vụ nọ, rốt cục không giải quyết được chuyện của mình, làm sao giải quyết cho những người ở xung quanh. Đó là sai lầm vô cùng, tội lỗi vô cùng.

Cho nên, chúng ta nhiều người ở thế gian đã và đang tu: có người tu theo lẽ lối xưa, có người tu theo lẽ lối mới; kỳ thật phải luôn luôn tu trong cái ý chí, mới hợp thành. Hôm nay, các bạn thức dậy thấy khác trong tâm thức; các bạn phải nung nấu và chọn trong những tâm thức các bạn: cái nào, phần nào sáng suốt và vun bồi; vun bồi tuyệt đối phần đó để tiến hóa, để tìm hiểu sự sáng suốt sẵn có của mọi cá nhân. Đó là đúng đoạn đường lối hơn. Cho nên đừng có căn cứ việc này, việc kia, việc nọ, rồi đâm ra tạo sự buồn phiền và nặng ngực mà thôi. Chúng ta thấy rằng, tâm thức tôi thấy rằng: cần phải tha thứ. Tâm thức tôi thấy rằng: cần phải tìm hiểu sâu hơn. Tôi tìm hiểu...tìm hiểu.. tìm hiểu...

Dùng tâm thức, chớ không phải hành động tâm linh nữa. Thì lúc đó, các bạn mới thấy rằng: sự phát triển ở bên trong không ngừng nghỉ.

Luồng điện là gì? Giá trị của người tu học là gì? Cho nên sách vở thì có đó, nhưng mà trật tự trong tâm thức của các bạn không có, thì không bao giờ các bạn có thể đón nhận được chân lý đến với các bạn từ các nơi, các giới. Cho nên hành động đi đứng của các bạn cũng là một điều giáo tâm để các bạn thức tâm và thấy rõ luật Trời hơn.

Tại sao có nghiệp thân? Tại sao các bạn phải lo cho cái xác? Nếu các bạn không lo thì cái xác phải hư hoại, tâm thức phải đau buồn. Đó là luật Trời. Khi mà các bạn bước vào luật giới - là cái xác này - mà các bạn không rành cái luật thì tự nhiên các bạn là người phá luật. Mà phá luật là gì? Là đau khổ, buồn bực! Rất rõ

rệt.

Cho nên, mỗi ngày chúng ta mỗi thiên, mỗi khác. Có người thiên thấy ma, thấy quỷ. Nhưng mà tại sao lại thấy ma, thấy quỷ? Tại vì người đó còn dị biệt, xa cách giữa ma quỷ và con người. Chê đủ thứ ! Nhưng mà không biết mình tầm tối! Cho nên cái trình độ mình càng ngày càng thấp, điển mình càng ngày càng hạ, thì ma quỷ nó đến nó hoành hành, thì lúc đó ta cảm thấy sợ ma quỷ. Còn nếu ta cao hơn, mạnh hơn, nhẹ hơn, làm sao ta sợ ma quỷ.

Các bạn thấy rõ những điều chứng minh đó không? Đó là luồng điện. Cho nên chúng ta tu, chúng ta hướng thượng và chúng ta hòa đồng với cả càn khôn vũ trụ. Chúng ta ý thức được hơi thở của chúng ta là nhịp thở của Thượng Đế. Hỡi sự gánh vác của Thượng Đế, nhỏ nhất của Ngài, lớn nhất

của Ngài, vậy chứ chúng ta đồng dự với Ngài không? Chúng ta đồng dự. Chúng ta cảm nhận điều đó, chúng ta phải học nhẫn, học hòa và chúng ta phải đi trong cái hòa đồng chớ chúng ta không nên đi biệt.

Những người tu chê ma quỷ, chê Tiên Phật, phân là Địa Tiên, là Thiên Tiên, Phật thì đủ thứ Phật. Đó! Mà chính mình chưa phân ra mình được, lại phân đủ thứ để làm gì? Làm trì trệ tâm thức của chính chúng ta. Đâu có ích lợi gì! Rồi phê bình ông Thánh này, ông Thánh kia, ông Thánh nọ. Tại sao mình không đi phê bình mình?

Cho nên người tu Vô Vi nó có cái phương thiên để nó đánh thức và phê bình nó. Cũng như mọi người đang tu: soi hồn, pháp luân, thiên định; ngồi thấy sáng, nhưng mà qua hôm sau nó mất đi. Chúng ta phải tìm, tìm sự sai lầm của hành giả, sự sai lầm của phần hồn

đã tạo ra từ cái sáng đi tới cái tối, từ cái có đi tới cái không, từ cái sáng suốt đi tới sự mê chấp. Đó! chúng ta mới thấy rõ bệnh do tánh sanh. Chúng ta thấy rõ từ li từ tí. Qua cái cơn tu thiền, chúng ta mới học, thật sự học. Nay sửa chút, mai sửa chút, mới thấy rõ chúng ta đã được học. Và ai dạy chúng ta? Đi học, phải có ông thầy. Chúng ta thấy ở đời: hoàn cảnh là thầy của chúng ta. Rồi chúng ta tu học về đạo pháp; sự quân bình của càn khôn vũ trụ là thầy của chúng ta. Tôi đi kiếm ông thầy hạn chế trong cái thể xác chi?

Cho nên, chúng ta càng tu Vô Vi, càng thấy học kinh vô tự nhiều hơn và được đọc trực tiếp. Những chuyện này xảy đến, hết rồi tới chuyện nọ, cứ xảy đến liên tục, để giúp cho chúng ta học bài và trả bài. Cho nên người tu Vô Vi đâu có rảnh. Nhiều người nói tui nó ngồi nó nhắm mắt, nó khùng, nó không có làm gì hết. Kỳ thật nó làm rất nhiều. Nó phải được giải tỏa tâm thức của

nó, nó mới được nhẹ ngời. Vậy chứ mình bảnh hơn nó, mình ngời thử được không, mình nhắm mắt thử được không? Mình ở trong cái cơn lo âu, động loạn giới hạn, càng ngày càng hạn hẹp, mà mình tưởng là mình cao hơn người ta. Đó, phải mình đi sai không?

Còn người này đã buông bỏ tất cả, hi sinh tánh hư tật xấu, cho nên nó mới ngời được lâu, nó nhắm mắt. Và nó đã làm được gì cho nó? Nó đã hi sinh tánh hư, tật xấu và nó mở tâm thức sáng suốt của nó và nó bằng lòng cầm cái mồm tu tiên. Rồi chúng ta thấy cái nào phước, cái nào họa.

Các bạn đừng nói rằng sự tranh chấp và sự kêu la của các bạn đối với những người tu là các bạn hãnh diện. Đâu có! Các bạn tự phạt, tự hạ tâm thức của các bạn và tự giam hãm sự sáng suốt của các bạn mà thôi. Thiếu hòa!.. Cho nên, người tu phải ý thức điều này.

Quan trọng! Khi chúng ta bước vào con đường tu, chúng ta phải chấp nhận học. Chúng ta mở càng ngày càng rộng hơn, trở về với cái thức hồi sinh sống động từ mọi trạng thái, khai triển tới vô cùng, mới là đúng cái đường lối tu học của Vô Vi. Cho nên nhiều người tu Vô Vi, bước vào Vô Vi, Vô Vi không vị nể một ai, phải thử thách, mà gặp phải thử thách, chán ngán. Ráng chịu. Chứ đâu có phải ông thầy Vô Vi chịu trách nhiệm đâu.

Sự sáng suốt của bạn là thầy bạn phải chịu trách nhiệm. Tại sao không sử dụng sự sáng suốt để tiến hóa, để giải tỏa những sự kích động và phản động đó và chúng ta đổ thừa cho người khác, để cho tui gánh thêm một cục nặng ở trong tâm của chúng ta để làm gì. Thấy chưa?

Cho nên nhiều bạn đã ỷ lại và người truyền pháp đã sai. Chính các bạn là người giải pháp và thực hành để

đi tới khứ trực lưu thanh. Tin ở khả năng của các bạn là quan trọng hơn. Chớ không phải tin nơi khả năng của người truyền pháp. Nếu tin ở khả năng của người truyền pháp là các bạn tức khắc bị lợi dụng. Tôi nói rất nhiều. Nhiều người đã đến với tôi, nếu tôi là người lợi dụng, tôi đã lợi dụng từ lâu.

Không! Không bao giờ có điều đó! Hằng tuần tôi nhắc nhở, hằng tuần tôi phê phán những hành động của những người đó, sự sai lầm, tâm tối của họ, phải tự thức trở về với chính họ, chứ tôi không có khuyến khích họ theo tôi. Cái đó, sự hèn yếu của thế gian: quá nhiều, quá nhiều năm, nhiều tháng, nhiều ngày! Ngày nay cuộc cách mạng tu học phải có và để mọi người phải ý thức đứng lên, tự kiểm, trách nhiệm lấy mình trong chu trình tiến hóa sẵn có của chính chúng ta.

Chúng ta biết đi nhà thờ, chúng ta biết đi chùa chiền,

chúng ta biết cầu xin sự sáng suốt ở bên trên. Hỏi: ta là một người con của Thượng Đế, hiện tại chúng ta có sáng suốt không? Nếu các bạn không có sáng suốt thì các bạn cầu xin cơ bút này kia, kia nọ, ân ban cho các bạn lời văn, tiếng nói đó, rồi các bạn lấy cái gì phán xét những lời văn, tiếng nói đó? Chính các bạn: người phán xét. Cho nên, các bạn có sáng suốt chớ không phải không có sáng suốt. Đừng sợ những câu nói đó! Nhưng mà các bạn phải tiến tới để hòa tan và học hỏi thêm, nhiên hậu các bạn mới được quy tụ về một cõi.

Ở thế gian, phân nhiều đạo. Kỳ thật, chỉ có một đạo mà thôi: cái đạo quân bình tâm thức. Nếu các bạn tu bất cứ đạo pháp nào mà tâm thức các bạn không quân bình, không yên ổn thì không bao giờ các bạn các bạn tiến được. Một chút xíu! Người tu Vô Vi bước vô giải tỏa cái trọc khí của chính mình và đi tới một phần thanh nhẹ, rồi mới bắt

đầu bước vô học cái luật quân bình. Mà học được luật quân bình rồi, mới thấy rằng chúng ta đã nắm được thước đo lường hàng ngày trong giờ giấc tu học của chúng ta.

Hôm nay, chúng ta ngồi tu thấy sáng, nhưng mà tối mai chúng ta tu thấy tối, chúng ta thấy rằng cái thước quân bình đã mất, rơi vào tay người khác. Cho nên, chúng ta phải giữ cái luật quân bình, để chúng ta tự đo lường trên bước tiến trong cuộc hành hương của chính chúng ta. Tại sao chúng ta tu, lại ngồi thiền tắt đèn, không cho mở đèn? Để chi? Nếu mà các bạn có quân bình, là có ánh sáng.

Các bạn thấy được hai luồng điện âm dương cọ xát trong luật quân bình, nó mới tạo ánh sáng, ra cái bóng đèn. Vậy chứ tâm thức của chúng ta cũng vậy. Thể xác của chúng ta cũng vậy, đang sống trong bầu trời

có luật âm dương rõ ràng. Mà chúng ta mất quân bình, làm sao chúng ta sáng suốt. Cho nên, các bạn nên ý thức: vật chất đã đánh thức và đã phản chiếu để cho chúng ta thấy rằng có luật. Và trong ta: có luật; không sử dụng. Thành ra, chúng ta bị kẹt trong thế đó, cho nên ở trong mê chấp, rồi nói chúng ta tu hay, nói tui kinh nghiệm nhiều, nói tui lớn tuổi, nói tui học giỏi. Không! Không!

Không có người nào giỏi hơn người nào. Có cái luật quân bình mà không giữ được, thì cũng không có giá trị. Một triệu bằng cấp của các bạn cũng liệng mà thôi. Mất luật quân bình thì mất giá trị, là một người điên khùng. Cho nên ở thế gian nhiều người học giỏi, học tới điên. Có! Mọi người đều nhìn nhận điều đó, vì quá lo, quá ôm lấy sự kích động và phản động và không có tự chủ. Thành ra khổ chứ không có sướng.

Cho nên cái định luật chúng ta thấy rằng: sanh- lão- bệnh- tử- khổ, rất rõ rệt. Thượng Đế đã ân ban. Không có người nào tránh khỏi cái định luật này.

Phải nhớ hàng ngày: sanh- lão- bệnh- tử- khổ, chúng ta đang học bài và trả bài, chớ không có cơ hội hưởng thụ đâu các bạn. Tất cả món ăn, hành động, tư tưởng các bạn: đều giới hạn; chỉ có đưa các bạn vào vách tường đau khổ; rồi các bạn mới ý thức thấy khả năng sẵn có, sự sáng suốt của chính mình và sử dụng sự sáng suốt để tiến hóa tới vô cùng. Từ đó, các bạn mới có cơ hội tự đi, tự tiến.

Nếu các bạn không bị nhồi quả thì không bao giờ các bạn tiến. Những người tu Vô Vi phải bị nhồi quả, phải bị cắn rứt để thấy rõ hành động sai lầm của tiền kiếp gieo cho ngày hôm nay mà chúng ta sẽ chữa, thực hiện đại nguyện của chúng ta trước khi chúng ta luân hồi

tại thế. Cho nên, ngày hôm nay, nhiều người đã bước vào thêm Vô Vi tu, tôi mới được có cơ hội nhắc cái chiều sâu của chân lý cho mọi người thấy. Không nên mê muội cái chuyện ở bên ngoài, nói mà không làm được. Đây, chúng ta làm rồi, chúng ta nói. Khác! Các bạn ở trong cái bước tu tiến, ban đầu các bạn nguyện tu suốt đời, nhưng mà nửa chừng các bạn bỏ Vô Vi... Có! Các bạn bỏ, bắt buộc các bạn phải bỏ, vì “sai một li đi một dặm”, nó lôi cuốn các bạn đi xuống hồi nào không hay. Và bỏ hồi nào các bạn cũng không biết.

Cho nên các bạn thấy rõ khi mà chúng ta đặng rồi chúng ta trở lại thì chúng ta nắm vững hơn. Cho nên Vô Vi luôn luôn lớn rộng, không phải ở trong một thiền đường eo hẹp. Nhưng mà chúng ta liên hệ với cả càn khôn vũ trụ, thì sự kích động và phản động trong cơ tiến hóa là quy định của Thượng Đế. Có! Chúng ta có một thiền đường lớn rộng vô cùng: thiền đường tự

thức, tự tu. Cho nên mọi người ở dưới biển cũng tu, ở trên núi cũng tu, mà thiên liêng đang tiến hóa cũng được tu. Đó mới thực sự là thiên đường của nhân loại. Cho nên mọi người chúng ta đều phải giữ cái tâm thức của mình, mới đạt tới sự sáng suốt.

Cho nên, các bạn có duyên lành, biết tu học. Tôi cũng có duyên lành, mới được ân độ của Thượng Đế và tôi mới được phần sáng suốt phân tách cho các bạn hằng tuần, tùy theo khả năng sẵn có của chính tôi, để cho các bạn thấy rằng sự tiến bộ của người tu có thật. Trước kia, người này không thể lý luận ra những cái việc rõ rệt như ngày hôm nay. Nhưng mà ngày hôm nay, người này tại sao có thể lý luận rõ rệt như vậy, phân tách rõ rệt như vậy, mà đó là điều ở trong thực hành, chứ không có xảo trá được, thì các bạn cũng đồng đi với tôi trong tâm thức.

Lúc đó, các bạn mới thấy rằng: tùy trình độ của các bạn, tùy trình độ chung của chúng ta mà chúng ta mới được hưởng một lý thuyết vững vàng, nằm hẳn vào trong chân lý để dẫn tiến tâm linh của chúng ta. Cho nên, chúng ta đừng có sợ. Chúng ta đi tới, chúng ta dâng những sự tằm tối của chúng ta cho Thượng Đế, rồi sẽ giải tỏa.

Nhưng mà những cái bài học ở thế gian là thường xuyên nó phải có; cho nên các bạn không cần, khi các bạn mà đã học qua cái bài này, bài kia, bài nọ, liên hệ với người này, người kia, kia nọ, không cần nhắc đến; vì học cho bạn, chứ không phải học cho những người khác. Và những người khác phải tự học. Những bài đó đã an bài. Bài dâm dục chẳng hạn.

Đó ! Tuổi trẻ là phải lâm vào những cái bài đó, rồi mới thức tâm, mới thấy rõ “Ô ! Tại sao ?” Trước kia, tôi

cho đó là thiên đàng. Nhưng mà bây giờ không phải, không phải thiên đàng nữa! Đó là địa ngục! Đó là đem bệnh hoạn cho tôi! Đó là đem cho tôi càng ngày càng tối tăm, mê muội! À, cho nên nhiều người, nhiều bạn đã được học qua những cái khóa siêu đẳng.

Giữa người tu cũng vậy! Cho nên, nhiều người cho đó là món quà, cho đó là một cơ hội để tiến hóa, cho đó là một cơ hội để hưởng thụ. Không phải! Đó là bài học của chính mỗi cá nhân đó mà thôi, không cần thiết phải cho người khác. Không cần thiết nói cho người khác nghe. Cho nên nhiều khi các bạn ngồi thiền, các bạn thấy đi đây, đi đó, làm việc này, việc kia, việc nọ, là bạn hiểu thôi. Bạn nói cho người khác ích gì? Trình độ của các bạn khác. Trình độ là vô cùng. Không mua! Không bán! Cho nên, mọi người có một trình độ khác.

Những người bước vô tu, họ luôn luôn họ đặt vấn đề

thắc mắc, thắc mắc trong tâm tôi. Có người thắc mắc đem lại sáng suốt cho những người tu cũng có nữa. Cho nên, chúng ta phải hiểu các giới đã và đang giáo dục ta, chứ không bao giờ bỏ ta.

Cho nên, mọi người phải ý thức rõ món quà quý của Thượng Đế cho chúng ta từ mọi trạng thái, chứ không phải là một trạng thái. À! Cho nên các bạn tu, phải tu Vô Vi, nó mới nói rộng hơn. Đòi lần đạo! Luôn luôn chủ trương “Đòi Đạo song tu”. Đó mới là vững vàng trên đường đi, đi xe 2 bánh thay vì 1 bánh. Đó, cho nên ở thế gian nói là: tôi tu, với bạn đời, khác nhau. Không có khác nhau chút nào hết! Nó cũng ôm tâm thức, đi suốt, học bài động loạn, rồi nó phải chán ngán trường đời và nó trở về với sự thanh nhẹ.

Chúng ta thấy rõ, thành ra chúng ta không có chấp những người đời và không có phê phán hành động xấu

của họ. Trong đó, chúng ta cũng giữ cuộc đó. Trong tâm thức của chúng ta, trước kia cũng ở yên trạng thái đó rồi. Cho nên, chúng ta thông cảm người ta, rồi để cho họ có cơ hội tiến hóa, mới là đúng người tu về Vô Vi. Cho nên nhiều người tu Vô Vi còn hay chấp. Ô, nói “anh tu mà anh làm vậy là không đúng”!. Chắc gì mình đúng mà mình chê người ta không đúng. Vì trình độ người ta mới tiến tới đó, người ta phải qua cái ngoặt này rồi người ta mới tiến tới cái ngoặt kia. Làm sao mình buộc họ đi theo cái chiều hướng của mình được? Đó là sai! Nhưng mà mình chỉ hư không, khích và cho họ thấy rằng: khả năng sẵn có của họ, có thể tự thức và trở về với chính họ, mới là bảo đảm hơn.

Thành ra chúng ta không có lợi dụng đạo pháp được, và đạo pháp không lợi dụng chúng ta được. Cho nên đời đạo song tu, đồng tu đồng tiến, đồng vợ đồng chồng, đồng anh đồng em, đồng huynh đệ tử muội đệ tu học,

mới nên “chúng”. Chúng ta không có kỳ thị một ai. Khi mà khởi điểm xấu, gặt hái xấu thì chúng ta kỳ thị họ làm gì? Chê người ta để làm gì? Chê người ta là chê mình. Làm sao biết chê mình! Sửa mình còn hơn. Mà mình gây sự động loạn, hữu ích gì? Cho nên chúng ta phải biết sự sai lầm, tấm tối của chúng ta, là cần thiết hơn biết sự sai lầm của những người khác.

Nhiều người bước vào Vô Vi nói: “Ô! Cái đám Vô Vi này sao mà sân si, mà đủ chuyện này kia, kia nọ?” Nó phải vậy! Vì ở nó đang ở trong cái lò điều luyện, cái lò phải như vậy thì mới nấu cho nó chín và cho nó tiến tới được. Nó có giá trị ở tương lai. Cho nên nhiều người không hiểu, nói: “tu gì mà kỳ cục, tu càng ngày càng sân, càng lộn xộn!”.

Không phải! Tại vì mình lộn xộn mình thấy người ta lộn xộn. Nếu mình có trật tự thì không bao giờ thấy

người ta lộn xộn. Nếu đầu óc các bạn có trật tự, các bạn dòm trong chiếc xe hơi: có con bù lon nào lộn xộn không? Nhưng mà các bạn chê con bù lon này nhỏ, bù lon này yếu, bù lon kia mạnh. Thấy không?

Có cái miếng thép nào không xài được mà lại gắn liền trong xe không? Các bạn thấy rõ: đó, các bạn chưa đạt tới luật quân bình, không có quyền phê phán. Chỉ có Thượng Đế mới có quyền phê phán. Cho nên chúng ta có quyền lo tu học, lo sửa mình để tiến hóa. Điều đó là điều quan trọng. Cho nên, nhiều bạn đã bị sai lệch ở trong chỗ tu học.

Cho nên, trong cái giờ giấc thien, lại ngồi nghĩ chuyện xấu của người khác, ngồi nghĩ chuyện dâm dục đối với người khác. Bạn đã trì kéo nặng nề vô cùng, mà không biết sửa chữa cái dâm dục của chúng ta, hướng thượng để giải tỏa và đi lên, càng ngày càng thanh

nhẹ. Mà lúc đó là chúng ta thấy rằng: nhờ cái dục tánh mà tôi mới được giác ngộ. Kỳ thực đó là bài học của Thượng Đế. Cho nên nhiều người luôn luôn thích dâm dục, củng cố dâm dục, rồi vun bồi dâm dục, bảo vệ dâm dục, tự ngăn bước tiến của chính mình. Nhưng mà một thời gian nào mà thôi, tới đó rồi chán ngán trường đời và bắt buộc phải trở về với đạo tâm quân bình thật sự. Lúc đó, mới thấy rằng cái quyền năng của Thượng Đế là vô cùng. Bài học Ngài đã sắp đặt cho chúng ta từng giây, từng phút; chớ không phải đợi Ngài đến độ chúng ta nữa. Đã toàn hảo cho chúng ta học mãi mãi và tiến hóa mãi mãi.

Cho nên, các bạn ở môi trường nào, cũng là đã và đang học, chớ không phải là từ chối sự học của Thượng Đế được đâu. Đó là siêu nhiên. Các bạn cấu trúc từ siêu nhiên đến thì các bạn bắt buộc phải trở về với siêu nhiên. Cho nên lắm lúc các bạn không bằng lòng,

nhưng phải bằng lòng. Sự cãi cọ giữa vợ chồng, thấy rằng: bất mãn với nhau từ trong tuần này, tuần sau tôi không cần gặp mà tôi ghét ông đó, hay tôi ghét bà đó, nhưng mà rốt cục rồi cũng phải hòa. Nhưng các bạn học cái bài gì ? Cái bài siêu nhiên.

Siêu nhiên là hòa đồng, mới kêu bằng tiến hóa. Mà thiếu hòa đồng, không phải siêu nhiên, chưa biết siêu nhiên là cái gì. Cho nên các bạn thấy khối nhẹ nó vượt hơn khối nặng nhiều hơn. Nhẹ nó trên lòng trời, nặng ở dưới lòng đất. Rõ ràng! Hai vợ chồng, một người tha thứ thì tâm thức họ bừng sáng; mà một người hờn giận, ghen tuông, người đó nó nặng trọc vô cùng, động loạn vô cùng. Tủi hận, khóc lóc đủ thứ, đó là nặng trọc.

Chứng minh cho các bạn thấy rằng: nhờ một cục; và trong cái nhờ đó, càng nhờ thì càng thành quả, mà

càng thành quả thì sẽ bị đập tan càng sớm. Kêu bằng
nhồi quả! Nhồi nhiều rồi, sẽ bị đập tan! Cho nên cái
cây, cây nó sanh cái bông, bông thành cái trái, mà
cái trái sẽ qua cho người ta ăn, cái trái mới được tiến
hóa. Các bạn thấy chưa? Cho nên cái công tu học của
các bạn cần thiết hơn, đòi hỏi cái thành quả. Cho nên
nhiều người nói: tôi tu năm, mười năm mà không thấy
thành quả. Cái đó là người đó ở trong mê chấp mà
thôi! Không phải là người tu. Người tu mà còn nói là
tôi tu bao nhiêu năm mà không thấy kết quả gì?

Tại sao không tự trách? Tại sao không sửa mình?
Tại sao không biết sử dụng sự sáng suốt của
chính mình mà phê phán sự ngu muội? Cứ
đem gia tăng sự ngu muội, tâm tối vô trong tâm thức
mà quên vun bồi sự sáng suốt, làm sao có cơ tiến hóa?
Cho nên, chúng ta đã tạo nghịch cho chính chúng ta
mà không hay, tưởng rằng tôi đã dày công tu mà không

có kết quả gì hết, thôi thì tôi bỏ đạo. Đạo là luật quân bình. Mà khi các bạn mất quân bình, các bạn là người điên. Chớ đâu có phải cái đạo nào mà nó bị bùa miếng mà các bạn bỏ nó? Cho nên Vô Vi nhiều người đang tu nửa chừng, nói ông Tám là “tôi chán cái đạo này quá, tôi bỏ đi đạo khác”. Ông Tám đâu có rủ, mà nói với ông Tám cái câu chán Vô Vi. Phải hiểu chỗ đó.

Ông Tám không có rủ mình tu, tại sao mình nói cái câu chán Vô Vi, thì cái sự ngu muội của mình đi trình diện với ông Tám để làm gì? Đó, chúng ta phải thấy điều đó, thấy cái ngu của mình. Chứ ban đầu đâu có ai rủ mình đâu? Ông Tám không có rủ một ai tu hết. Ông Tám chỉ tu và nói mọi người tu, thì họ được phước và tin nơi khả năng của họ chứ không có tin nơi khả năng của ông Tám. Mà nhiều người nói rằng: “tôi chán Vô Vi”. Là vì cái lý do gì? Tại sao tôi phải thích Vô Vi? Và tại sao tôi chán

Vô Vi? Chính tôi mà thôi. Tôi bày cho tôi, tôi xây dựng cho tôi và tôi phá hoại tôi mà thôi. Cho nên chưa có ý thức được Vô Vi là gì. Cho nên tội nghiệp vô cùng! Đáng thương hơn là đáng ghét. Cho nên, nhiều người ở Việt Nam đả kích, phê phán tôi, mà tôi thấy tôi không có tội, vì tôi không có rủ họ tu. Tự họ tu và họ tìm tới họ tu. Rồi họ bày đủ chuyện cho tôi, rồi phê bình tôi mà thôi. Nhưng mà rất cuộc những người đó là tạo sự sai lầm cho chính họ. Rồi rút cuộc khổ, rồi chớ than trách ai? À, tôi sai bằng cách nào? Cách nào ăn năn? Đâu có phải ông Tám buộc.

Chính họ đã hoạch định cho họ và họ tự hủy hoại họ; thì họ phải chấp nhận sửa lấy họ mà thôi, chớ ông Tám không có quyền năng gì hết. Cho nên, Ông Tám thường thường nhắc rằng: Ông Tám là Hai Không. Đời cũng zero mà đạo cũng zero. Đời cũng cái áo, cái quần của người ta cho. Đạo

cũng không có vị trí đâu. Đạo là chữ “Không” mà. Cho nên cho Vô Vi thấy rõ ràng, nhưng mà người đời thấy ở trong mê chấp, rồi ca tụng, rồi đưa mình vào thế kẹt mà thôi.

Cho nên, hôm nay, chúng ta có cái dịp chung thiên, qui thức và trong cái tâm thức chúng ta luôn bình đẳng tiến hóa, không còn sự ỷ lại nữa, thì mọi người chúng ta sẽ trở về với một đám hoa tươi đẹp mà Thượng Đế đã quy định từ lâu. Mọi người chúng ta sẽ vui vẻ và thương yêu, xây dựng lẫn nhau.

Thành thật cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay!

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên